

גבעות

גבעת חיים מאוחד

בית הספר יובלים

מלון פנימי ס'ס/23 ס'ז באב תשס"ט 6 באוגוסט 2009 givatone@ghm.org.il

עלון המשק מדינת ישראל

דבר העורכת

אל קוראי הגבעתון בארץ ובעולם – רשימת התפוצה בדואר אלקטרוני:
לאחר ניסיונות, טעויות – וגם הצלחות, הגבעתון נשלח – וגם מגיע – אל כל המעוניינים.

בהזדמנות זו, כמה הערות ועצות:

אני מעבירה את הקובץ בשני פורמטים: בוורד, וב-dpf השומר על הצורה המקורית ומאפשר לקרוא מכל מחשב, כולל מחשבים שלא מצוידים בכל הגופנים שבהם אני משתמשת.
לאחרונה פנו אליי בשאלה, איך פותחים את הקובץ.
ובכן: עומדים עם העכבר על שם הקובץ, לא פותחים אבל עושים "שמירה בשם" – או "שלה אל" – ושומרים במחשב. כעת, יוצאים מהאינטרנט, נכנסים למחשב, עומדים שוב על שם הקובץ בלי לפתוח, מקישים על ימין בעכבר ואז לוחצים על "פתח באמצעות" ולוחצים על אקרויבט רידר Acrobat Reader. עכשיו זה אמור להיפתח...

אשמח לקבל הערות והצעות, וכן, תמיד אפשר להצטרף לרשימה או להוסיף שמות/כתובות.

דינה רמגי

מה קורה

ניוד מגורים

השבוע הוחל בהריסת הבית הראשון במסגרת הניוד. לאחר שהוחלט (לפני כעשרה חודשים) על תקנון הניוד, פנו אלינו 7 משפחות ובקשו לקבל מגרש לבניית בית חדש. השטח המיועד הוא החלק הדרומי של שכונת פרדס, בו הוצעו 12 בתים ישנים להריסה ולבנייה מחדש, כולל מחסן החצר לשעבר, ובית הרופא-קוסמטיקה. כל משפחה פנתה לגבי בית מסוים, ולשמחתנו יכולנו למסור לכל משפחה את הבית שהיא ביקשה, לא היו שתי בקשות על אותו בית. עדיין יש שני מגרשים פנויים. התנאי לבנייה הוא הריסת הבתים הישנים, שאינם ראויים לדיור. המגרשים חופפים את המגרשים הקודמים, והתשתית מבוססת פחות או יותר על התשתיות הקיימות, כאשר את קווי החשמל אשר היום נמצאים חלקם באוויר היה בכוונתנו בכל מקרה לטמון באדמה. מהלך הניוד התאפשר רק לאחר שחיילים עברו לאזור הצפוני של שכונת הפרדס. השנה, עקב הניוד מתעכב מעבר הבנים מסיימי י"ב לדירות חיילים, בגלל מחסור בדירות וההכרח לפנות בתים בשכונת פרדס דרום.

עמדות מכלי אשפה

עמדת מכלי אשפה ואיסוף פסולת נבנתה ליד הבית של דודיק גורן, כפיילוט. כדאי לבוא לראות. על תוכנית העמדה החליטה ועדת מחנה יחד עם צוות איכות הסביבה, לאחר שנערכו סיורים בקיבוצים השכנים ונאספו רעיונות. העמדה מיועדת למכלי אשפה ביתית, מכל איסוף בקבוקים, מכל איסוף ניירות – ובעתיד אולי איסוף קרטונים. התוכנית כוללת משטח ומסביבו מסגרת – ונוי. הכוונה להקים חמש עמדות כאלה ברחבי הקיבוץ, השנייה כבר בנויה: בצומת מעל גן אלון ואנו מתכוונים להוסיף עמדות לאחר שישתיים תכנון הדרך בין גן אלון למרפאה.

קיימת מגבלה לגבי מכלים לבקבוקי פלסטיק. המועצה אישרה לנו שניים בלבד, ואנחנו מוסיפים באופן עצמאי תמורת תשלום צנוע עוד ארבעה. בחשיבה קדימה, בנושא הפרדת פסולת אנו ממתנינים עדיין לאיש שירים את הכפפה וייקח על עצמו את קידום הנושא. ביישובים רבים בעמק חפר פועלים "משוגעים לדבר" שהקימו מרכזי מחזור, בהם מפרידים ואוספים פסולת מסוגים שונים, כגון: סוללות, ניירות, שקיות ניילון, בגדים, שמן, מוצרי אלקטרוניקה ועוד. הקושי הוא למצוא פתרונות קצה לכל נושא, כלומר לא רק איסוף אלא גם הסדרת מיחזור הפסולת – יעד לשליחה. קיבוץ גבעת חיים משלם הרבה כסף עבור פינוי האשפה וצפוי שפעולת המחזור תקטין את כמויות האשפה, אם היא תבצע כמו שצריך. אגב, בנושא הקרטונים, שתופסים נפח רב, ב"פרי הארץ" יש מכונה שמוחצת אותם ועושה מהם צרורות. אנחנו בודקים את הנושא.

חניות אסורות

נושא בלתי פתור הוא חניות במקומות אסורים ותנועה בלתי מבוקרת ביישוב: לצערי לא מעט חברים ותושבים מתנהגים בניגוד להחלטות ונמנעים משיתוף פעולה, ולכן, כתוצאה מכך אנו נאלצים להציב אבנים גדולות שחוסמות כניסות בלתי רצויות ומונעות השתוללות נהגים. שלא יהיו לרגע ספקות: איש אינו סבור שהאבנים מייפות את פני היישוב, אבל אין לנו ברירה, משום שאנשים חונים ליד הבית, נכנסים היכן שאקור ונוסעים במהירויות מטורפות בעוד ילדים עוברים בדרך. אנו מנסים להילחם בתופעת הנהיגה הפרועה, גם באמצעות המועצה האזורית. שלחנו מכתבים לשוכרי דירות, של התרעות לפני פינוי – ואני מקווה מאוד שלא נגיע למצב שנצטרך לפנות מישהו מדירתו...

חידוש גן השעשועים

גן השעשועים הוענק לקיבוץ על-ידי המועצה לרגל יובל החמישים של המדינה. השנה, במלאת שישים ואחד למדינה, המתקנים לא התאימו מבחינה בטיחותית, חלק מהם החלידו ונשברו, ואנו החלטנו לבצע בגן שדרוג, קודם כל כדי להפוך אותו לבטיחותי. בצירוף מקרים, מייד אחרי שהחלטנו לשדרג את גן השעשועים שלנו, התפרסם דוח של מבקר המדינה שאומר שתשעים וחמישה אחוזים מהמתקנים בגני השעשועים בארץ אינם בטיחותיים. הדוח גרם התעוררות במועצת עמק חפר האחראית על גני השעשועים, ונוצר שיתוף פעולה איתם. יזמנו יחד פרויקט, כאשר המטרה הראשונה היא ליצור גן תיקני-בטיחותי. לשם קבלת אישורים היה צורך לתחום את השטח, לפזר חול ים ולצבוע את המתקנים. ניגשנו לביצוע, באמצעות קבלן, ואנחנו מצויים בשלבים אחרונים של קבלת אישור ממכון התקנים. אני מקווה שנהפוך את הגן לעשיר יותר במתקנים, ואני מקווה שאנשים ישמרו עליו.

בית שקמה

בית שקמה עבר טלטלה בשנה האחרונה: התחלפו מנהלות והשתנו קריטריונים לקבלת משתכנים. צריך לדעת שהבית נבנה על-ידי גבעת חיים בראש ובראשונה כדי לשרת את החברים במצב סיעודי. עם זאת, בשנים שעברו כשהיו מקומות פנויים התקבלו אנשים מבחוץ, כדי לעזור במימון הבית. בית שקמה נחשב איכותי מאוד, הוא מן המבוקשים ביותר באזור ויש לחץ מבחוץ להתקבל אליו. השנה הגענו למצב בלתי רצוי, שחברים שלנו לא יכולים להתקבל לבית שקמה, בגלל חוסר מקום. הקושי לקיים את הבית היקר הזה, הביא אותנו להחלטה לגשת למכרז של משרד הבריאות, כדי שיכיר בבית שקמה כבית סיעודי, וכתוצאה מכך ישתתף בתקציבים. לצורך עמידה בתנאי המכרז נדרשנו לבצע מספר לא קטן של פעולות, שחלק מהן תורם לשידרוג הבית ומשתלב במגמות שלנו: הגדלת חדר האוכל, הרחבת חדר הפיזיותרפיה, הוספת שעות רופא ופיזיותרפיסט. אך זה אינו מספיק, צריך להרחיב את הבית. לשם כך אנו נזקקים לאישורים של מנהל מקרקעי ישראל – וכאן קיים קושי: היחסים של הקיבוץ עם המנהל מצויים כרגע בהקפאה, עד הסדרת נושאים שונים שאינם קשורים בצורה ישירה לבית שקמה...

השינויים של משרד הבריאות מחייבים אותנו גם להתאים עצמנו לכללים שונים ולקריטריונים אחרים מאלה שהיינו רגילים עד היום לקבלת אנשים לבית שקמה. לכן, יש צורך בהקמת **מועצה-הנהלה ציבורית**, שתקיים חשיבה רחבה בנושא בית שקמה. מועצה זו צריכה לכלול חברים וממלאי תפקידים, וכן עובדי סח"ב ומרפאה. המטרה היא לנסות ולפעול במסגרת הנחיות משרד הבריאות מחד, ולתת פתרון מיטבי לכל צורכי הסיעוד של החברים בקיבוץ מאידך.

אני מקווה שנתגבר על הקשיים ונתקדם למקום הרצוי לנו, כדי שחבר יוכל לחיות את החלק האחרון בחייו בצורה מכובדת.

מים חמים

בהמשך הטיפול במים חמים ולאחר החלטת הקלפי על מעבר לדודים נפגשנו עם גופים שמשווקים ומתקינים דודי מים חמים, ושמענו פתרונות, למשל משאבות חום, גז, או יונקרים. לא אגזים אם אגיד שהגיעו עשרות חברות, עם פתרונות בכל התחומים. הוצאנו מכרז, הצוות קיבל הצעות שונות ובסופו של דבר נבחרה ההצעה לתת לכל חבר דוד מים חמים בגודל 150 ליטר כבסיס, עם כל האבזרים הנלווים – וסת חום, מודל אבנית, חיבור לחשמל עם שעון תעו"ז לחימום הדוד באמצעות שעון שבת בלילה, שאז מחיר החשמל הוא רבע ממחירו ביום. לידיעת המתעניינים, הדודים הם כמו תרמוס: הטמפרטורה מהלילה נשארת למחרת כמעט עד שש בערב. לפי כל התחשיבים שקיבלנו זו האופציה הזולה ביותר והיעילה ביותר. שעון תעו"ז גם מוזיל דברים נוספים, כגון מכונת כביסה ומדיח כלים במידה והחברים יתאימו עצמם לשעות השימוש הזולות.

חבר שיהיה מעוניין בפתרון אחר – אנחנו נציג בטבלה את כל הפתרונות – יזוכה על-ידי הקיבוץ בגובה עלות הפתרון הבסיסי. החבר יקבל דוד חשמל בלי קולט שמש, ומי שירצה יוכל להוסיף קולט.
אנחנו נפרסם טבלה של העלויות שהשגנו מהחברות השונות, כדי שחברים יוכלו לבחור. אנחנו מתכננים ערב באמצע אוגוסט שבו יציגו נציגים מחברות את הפתרונות שלהם ויסבירו איך זה עובד אצלם. הכוונה שאחרי זה יימסרו לכל חבר דפים למלא את בחירותיו. זהו פרויקט גדול מאוד, עשרות דודים ביום, הדורש כמה צוותים בו-זמנית והרבה תיאום.

שיוך דירות

לאחר אישור החוברת בקלפי אנו עובדים על שיבוץ דירות לבתי אב של חברים שהלכו לעולמם. לאחר-מכן עלינו להגיע למצב שכל חבר וכל בית אב ידע מהי הדירה שלו לעת שיוך הדירות. השלב הבא הוא טבלת האיזונים. השמאות כבר הושלמה, צריך לבחור באחד משני המודלים של טבלת איזונים ואז לבצע.
השלב שלאחר מכן הוא חוזה בין החבר (בית האב) לבין הקיבוץ, שבין היתר מגדיר בדיוק את תחומי ההרשאה שהקיבוץ מעניק לחבר בדירה.

קליטה

בהחלטה על חוברת הקליטה הוחלט גם על הקמת צוות שיוך נכסים. אנחנו מצויים בתהליך הקמת הצוות. כעת עומדים על הפרק שני דברים: קליטה בבתיים קיימים וקליטה בשכונות שאנחנו מתכוונים להקים.
בבתיים הקיימים, לאחר שנבצע את שיבוץ הדירות במסגרת שיוך הדירות לחברים, נוכל לראות כמה ואיזה דירות נשארו ואת מי אנחנו יכולים לקלוט, ואז לגשת לניסוח החוזים מול הנקלטים. זהו כבר התחום של מנהלת הקליטה וועדת קבלה, אשר יש להקימה.
בשכונות החדשות, באזור לימונים ובאזור האבוקדו לשעבר מול הרפת – אנו מתכוונים לסיים עד סוף השנה את כל התכנון, בתקווה שהמנהל לא יעמיד מכשולים, ואני מקווה שבשנת 2010 נוכל להתחיל לבנות.

מסר אלדד מגל – רשמה דינה רמגי

בתום שבע-עשרה שנים

ראיון עם ורד גנור עם סיום תפקידה כמנהלת בית הספר "יובלים"

מדוע את מסיימת?

החלטתי שאני מסיימת את הפרק הזה בחיי. הרגשתי שמבחינתי מיציתי את הנושא; גם לפיתוח ולקידום יש איזה גבול. קיבלתי את ההחלטה על הסיום כבר לקראת סוף השנה שעברה, אבל חיכיתי עד סוף השנה הזאת, כי רציתי להביא לידי גמר את פרויקט המיוחד שפתחנו: כיתות מיוחדות לילדים עם נכויות תקשורת.

מי מחליף אותך?

מחליפה אותי גלית חרובי, מורה בכירה רכות מגמת המדעים מבית הספר בן גוריון, הנמצאת איתי בחפיפה כבר מספר חודשים.

בואי נחזור לאחור, לתחילת בית הספר יובלים –

התחלנו מבית ספר קטן, שהיה איחוד של גבעת חיים עם עין החורש, כחלק ממח"מ – מרכז חינוכי משותף. היתה לנו תשתית של בית ספר קיבוצי, ולאחר שנה קלטנו את הקיבוצים העוגן ומעברות. מהר מאוד למדנו שאנחנו צריכים לפתוח את עצמנו גם לתפיסות נוספות עם הקליטה של ילדי המושבים.

הורי המושבים הבהירו שאינם רואים עצמם מצטרפים לבית ספר קיבוצי אלא שעלינו לבנות יחד ישות חדשה. לא לכל המורות היה קל לקבל זאת. מבית ספר ובו עשרות ילדים צמחנו לבית ספר בן 21 כיתות עם למעלה מ-600 תלמידים וצוות של למעלה מ-70 מורים ואנשי צוות נוספים.

אין ספק שזה היה אתגר גדול, מבחינתי מפעל חיים. בית הספר כיום רחוק שנות אור מהמתכונת של ראשיתו, מבחינת הילדים וגודל הצוות, התקציבים, המבנים שנבנו לאורך השנים – והמוסד כולו.

איך התמנית למנהלת?

לאחר שסיימתי את תפקידי כגננת בגן אלון וכמזכירה בקיבוץ, פנו אלי להעביר את המהלך של בניית בית ספר יסודי אזורי. זו היתה עבודת צוות, קיימנו חוגי בית ודיונים. ההורים היו חרדים: איך נוותר בבית ספר איזורי על ארוחת הבוקר המסורתית ועוד פחדים של איבוד האינטימיות הקיבוצית.

כשסיימנו את הדיונים אמרו, כמו שהעברת את המהלך, גם תנהלי אותו...! הרגשתי שמציעים לי להגשים חלום – הרגשתי שישנם דברים בחיים המזדמנים רק פעם אחת, והבחירה בידי לאחוז בהם או לא – אני בחרתי.

למדת ניהול?

ניהלתי לפני כן קיבוץ, כך שזה נתן לי ידע רב. את השאר השלמתי תוך כדי עבודה. בדרך-כלל לתפקיד מנהל בית ספר יכול לגשת רק מי שעבר קורס מנהלים ותואר שני – לי לא היה את שניהם, כנראה שהרשמתי בדברים האחרים איתם באתי. בהמשך עברתי קורס למנהלים חדשים שתרם לי רבות. מעבר לכך מנהלים נמצאים בהשתלמויות כל הזמן. אין ספק כי דרושה התמחות רבה כדי לנהל ארגון מסובך ומורכב שכזה. בית הספר הוא מנגנון ענק, התקציב שלנו עומד על למעלה משני מיליון שקלים. מעבר לתקציבים של משרד החינוך, כך שמנהל צריך להבין בניהול כספי כדי להוביל אותו טוב.

אחד הפידבקים שקיבלתי הוא שאצלנו יש תמיד כספים לדברים מיוחדים. צריך לדעת איך לקבל כספים ולהגיע לתורמים. גם הכספים שהורים השקיעו בבית הספר מדי שנה אפשר לנו להגשים שאיפות שמנהלות אחרות רק חולמות עליהם.

בוגרי יובלים מגיעים לחטיבת הביניים עם הישגים!

תמיד האמנו שלצד כל המגוון שאנחנו נותנים לתלמידים אנחנו אכן ממצים את יכולותיהם. לעזרתנו בא המיצ"ב (מבחן ארצי במתמטיקה, אנגלית, מדעים ולשון) שמוכיח חד משמעית שבהשוואה לבתי ספר דומים לנו מבחינה סוציו אקונומית, ההישגים שלנו מאוד יפים: באנגלית אנחנו ברמה מאוד גבוהה, בהנהגתה של אילנה איטקין, במדעים התקדמנו מאוד מאז שקיבלנו על עצמנו את התוכנית של משרד החינוך וההישגים שלנו עלו, במתמטיקה עברנו לפני שבע שנים לתוכנית ייחודית שהביאו מסינגפור מתמטיקאים אשר לא היו מרוצים מן התוכניות הקיימות בארץ, והראיה, המחזור הראשון שנמדד במיצ"ב מאז שהכנסנו את השיטה נמצא בעשירון העליון של הסקאלה. זה לא פשוט, אנחנו עובדים קשה והוספנו שעות מתמטיקה, אבל בהחלט יש תוצאות – את תחום המתמטיקה ביובלים מובילה דימונה מגל.

מעבר להישגים, הייחוד של בית הספר יובלים הוא בתוכן ובערכים – ובמיוחד באומנויות – בהובלתן של ורד קרסנטי, לאה דגן ואילנה בן עזרא ובעבודות החקר של התלמידים שאותן מובילה אסתי בדר עם המחנכות. ובשנתיים האחרונות גם איכות הסביבה בהובלה של נרי ארזי (גור) ובתיה אתר.

אני מאמינה שצריך לתת לילד מגוון רחב של פעילויות: אומנויות, יצירה, מדעים, מחשבים וכולי, ובאמת, התוצאות שלנו מוכיחות שבצד הלימודים "הרגילים" אפשר לקיים שיעורי בחירה במגוון גדול.

כשראש המועצה רני אידן נכנס לתפקידו הוא אמר: אני דורש שתקדמו את הישגי התלמידים ושהבגרויות בעמק חפר יעלו דרגה. שאלתי אותו, ומה עם הערכים? בשנתיים האחרונות הוא הוכיח שגם הערכים חשובים לו. נושא הערכים הוא ללא ספק אחד מאבני היסוד לחינוך, כפי שאני ראיתי אותו בעידן שלנו ובכלל.

מה פירוש כיתות התקשורת ואיך אתם מסכמים את המפעל הזה?

אלה ילדים עם נכויות קשות בתחום התקשורת, במנעד של האוטוויזם. התחלנו את המפעל לפני שש שנים, עם קבוצת ילדים של כיתה א'. לפני שנה הוספנו עוד קבוצה. היה לנו ידע מועט בתחום הזה, היינו צריכים ללמוד כמעט מהתחלה, לחפש פתרונות תוך כדי עבודה שוחקת, בקשיים לא פשוטים – משימה מאוד מאתגרת, עם הרבה אהבה. לא היה ממי ללמוד כיוון שהיינו ממש בין הכיתות הראשונות שנפתחו. מורות מקצועיות אמרו לי, אנחנו קמות בבוקר בשביל להיפגש עם הילדים האלה.

רצינו לשלב אותם ככל שניתן עם ילדי הכיתות המקבילות. הם מצטיינים באומנויות, בעיקר במוסיקה, ובתחומים אלה שילבנו אותם עם הכיתות המקבילות החל מהשנה השנייה. השילוב הוא אינדיבידואלי, לכל ילד מתאימה חליפה אחרת. חלק מהם משולבים גם במתמטיקה, אנגלית וספורט. השתדלנו שכל ילד יהיה משולב במשהו. ההורים שלהם מאושרים והיו מוכנים

שהילדים יישארו אצלנו עוד ועוד. הכיתה הראשונה שפתחנו זכתה לתשבחות רבות, זאת היתה כיתה דגל במשרד החינוך. מאז נפתחו כיתות רבות בבתי ספר בארץ.

מה דעתך על כך שבבית הספר יובלים אומרים לתלמיד: לך לשיחה עם ורד?

יש מושג של הספסל מול החדר של ורד, של ילדים שמחכים לבירור. על כך אני אומרת, שאי-אפשר לקיים מערכת כזו בלי מדרג של התרעות. חייבים להציב גבולות, לממש סמכות ולדרוש משמעת. אני יודעת שהתפרשתי גם כאדם סמכותי וריכוזי, שמעתי גם דיבורים של הורים: "אם ורד החליטה אז אי-אפשר להזיז אותה ימינה או שמאלה". אז נכון שאני אדם סמכותי וריכוזי, אבל לא במובן שאני צריכה לשלוט בכל, אלא במובן שאני רוצה להיות מעורבת בכל התרחשות בבית הספר.

אני מצדי השתדלתי לתת למורים לקחת אחריות ואיפשרתי סוגים שונים של דרכי הוראה. אמרתי למורים: אתם תחלמו, תשאפו, תובילו קדימה, ואני בתפקידי אדאג לעצור היכן שצריך, בהתאם ליכולות ולמגבלות. ובאמת, פרויקטים רבים נעשו בזכות האנשים שלקחו אחריות, כמו הקמת "יובל חי" – פינת החי של בית הספר, או הפעילות הענפה של האומנויות שכולה בזכות המורות המנוסות ששאפו קדימה – ואכן, ימי האומנויות של יובלים הפכו לשם דבר בעמק חפר – נושא איכות הסביבה או פרויקט קירוב לבבות (דו-קיום). למעשה, כל הפרויקטים המיוחדים היו יוזמה של מורים ואנשים שקמו ואמרו: אנחנו רוצים לעשות.

ילדים נכנסו אליך למשרד?

נכנסו מתי שרצו. לפעמים הייתי צריכה ללמד אותם, שנייר טואלט לא מוכרחים לבקש דווקא מהמנהלת...! אולי לא יצרתי מספיק דיסטנס, אבל זה נבע מתוך אמונה שכולנו שווים – תמיד האמנתי שצריך לכבד ילד כמו שמכבדים מבוגר, אם כי לא תמיד הילדים זכרו שצריך לכבד מבוגר... הגבול של מה מותר להגיד ומה אסור הוא די מטושטש היום. מצד אחד הילדים כיבדו אותי וראו בי מנהלת, ומצד שני זה לא מנע מהם לגשת אלי בכל רגע, לעיתים בלי לשים לב שאני עסוקה.

הכרת את הילדים?

הכרתי כל ילד וילד ביובלים. המורות היו צוחקות עלי, שהכרתי לא רק את הילדים אלא גם את כל המשפחות, ההורים והאחים... לאורך כל השנים לימדתי בכיתות א' ו-ב' – כל מנהל צריך ללמד שבע שעות שבועיות, זה כלול בתפקיד, עשיתי זאת בשמחה – וכך כבר מתחילת השנה הראשונה היכרתי אותם בשמות. תחום ההתמחות שלי הוא הגיל הרך – כשהייתי גננת בגבעת חיים היו לי ילדים מגיל שלוש עד שבע, כולל כיתה אלף – והיה לי ברור שבבית הספר שאני מקימה המעבר מהגן לכיתה יהיה מאוד הדרגתי. לכן יש בכיתות א' ביובלים פינות בובות וקוביות, וגם מבנה השיעורים בהתאם. היתה לי פעם אפיזודה עם אבא, שאמר: אני לא מבין, הילד בא הביתה וכשאני שואל אותו איך היה, הוא אומר: כף...! איזה מין דבר זה שילד אומר שהיה כף, בבית הספר צריך ללמוד. עניתי לו שמשאלת הלב שלי, שכל ילד יחזור מבית הספר ויגיד שהיה לו כף...! האמנתי שאי-אפשר לנהל ארגון כזה מבלי להכיר לעומק את כולם, ילדים ומורים, כי אחרת אין אפשרות אמיתית לקדם גם לימודית וגם רגשית.

מה הבאת מהבית?

גדלתי בבית של אמא פסיכולוגית שעבדה בין השאר בבית הילדים של יאנוש קורצ'אק והביאה משם סיפורים רבים. אחד הסיפורים ששמעתי, שנחרטו בזכרוני, כשיאנוש קורצ'אק ביקר בארץ בעין חרוד, הוא נכנס למקלחת וראה שהילדים לא מצליחים לתלות את המגבות על הקולבים. הוא שאל את המטפלות: למה אתם לא דואגים שיהיה מתלה גם בצד השני של המגבת, כדי שהילד יצליח לתלות את המגבת ולא ייכשל? כל השנים אני נזכרת בסיפור הזה, וחושבת, כיצד מביאים את הילד ללמוד מבלי שהוא יהיה מועד להיכשל. זה חרוט בי: אתה יכול לאתגר את הילד ולהציב לו רף גבוה אבל מה אתה עושה כדי שהוא ינחל פחות כישלונות ויותר הצלחות, שהרי אנחנו צומחים בעיקר מההצלחות. לא מזמן באה אלי מורה עם מכתב שילד כתב לה, תלמיד מתקשה, שבו הוא מספר על החוויה הנפלאה שהיתה לו לפגוש אותה וללמוד איתה, ועל תחושת ההצלחה שלו – ומדובר בילד שימשיך בכיתה חינוך מיוחד...

המשכת לנהל בזמן שהיית חולה ועברת טיפולים – איך עמדת בזה?

הרופאה שלי אמרה לי שהיא לא מבינה איך נשארתי בחיים, כי מבחינה סטטיסטית במצב המחלה שלי לא היה סיכוי רב שאני אחלים. במשך שנה עברתי טיפולים כימותרפיים. ביום החופשי, במקום לשבת בבית קיבלתי טיפול, נוסף לטיפול שהיה צמוד אלי עשרים וארבע שעות. הייתי חוזרת הביתה ומרגישה רע ולפעמים לא מצאתי כוחות להתרומם, אך הצוות סביבי היה נפלא!

ברור לי שאם לא היה לי את בית הספר יובלים אולי לא הייתי נשארת בחיים: כשאתה מוקף באנרגיות כל כך חיוביות, עם ילדים שמחים ומורים תומכים אתה מוצא את הכוחות להיאבק. אין לי ספק שהחלק של הנפש שקול לחלק של הגוף, ואולי אפילו עולה עליו. אני אדם שיודע גם להתגבר וגם להסתכל קדימה. אימצתי את המשפט של סקרלט אוהרה – "מחר בבוקר תזרח השמש", וזה נתן לי כוחות לקום ולהמשיך הלאה. המפקחת שאלה אותי, אם כדאי שתיכנס מנהלת אחרת במקומי בתקופה הזאת, ולי היה מוזר שהיא שאלה, כי היה לי ברור שאני מנצחת את המחלה, בכלל בלי סימן שאלה.

באילו תחושות את מסיימת?

שבע-עשרה שנים זה ללא ספק פרק חיים. אני רואה את זה כמפעל חיים, הקמתי את יובלים וכיום הוא מוסד לתפארת. לא תמיד היתה הדרך סוגה בשושנים, אף אחד לא הבטיח לי גן של ורדים. בניתי צוות נפלא של מורים אשר איפשרו לי לקיים את החלום ולהגשימו – צוות מקצועי, מגובש המוכן לתת את כולו להגשמת המטרה. הפכנו יחד את יובלים לבית, בית עבור הילדים, המורים וההורים, ועל כך אני גאה מאוד. גם התמיכה והעידוד של ההורים לאורך כל השנים עזרו מאוד. אומרים שאין הנחתום מעיד על עיסתו, אבל אחרי שבע-שמונה מסיבות סיום, בפורומים כאלה או אחרים, כששבחים נזרקים באוויר – אני מרשה לעצמי לחשוב שעשיתי טוב...!

מה את הולכת לעשות?

אני עדיין לא רוצה לחשוב על ההמשך. טוב לי לקחת לעצמי פאזזה, רגע אחד של עצירה, ואז לראות מה הלאה. אין לי תחושה של סוף הדרך. אני מרגישה שאני יכולה לעשות דברים נוספים. התחום שכרגע מעניין אותי הוא הנחיית קבוצות. בקרוב אצטרף לקורס הנחיית קבוצות בדרכים אלטרנטיביות, וישנם דברים נוספים באופק. בשנים האחרונות נכנסתי לתחומים הרוחניים, חיפוש של דרכים שלא דווקא נמצאים כאן ועכשיו. אולי המחלה הביאה אותי לשם. כבר התנסיתי בדרכים של ריפוי אלטרנטיבי במסגרות שונות ובקבוצות ואני מאמינה שזה אחד הייעודים שעדיין מחכים לי. אני עוברת סדרה של סיומים, מרגשים אחד יותר מהשני אך אין ספק כי הטיול הלילי לחווארי מצדה היה גולת הכותרת והפתעה אדירה. מסתבר שהצוות עבד על כך שלושה חודשים מתחת לאף שלי – זה היה סיום מרגש ומהמם.

שוחחה ורשמה דינה רמגי

הנחות כרטיסי תדלוק

לצורך עדכון הנחות כרטיסי תדלוק-דור אלון נא
לצלם את הכרטיס ולהעבירו לשרה במזכירות.

אלון שפיצר

מרפאת השיניים

לחברים שלום

הוצע לנו להשתתף שוב במחקר שבודק את משחות השיניים שמייצרת חברת קולגייט.
תנאי ההשתתפות במחקר הינם:
גברים/נשים בגילים 20 – 70.

למשתתף חייבות להיות 20 שיניים לפחות ללא כתרים.

חייבות להיות לפחות 4 סתימות, מכל סוג שהוא, (אפשר גם יותר מ-4 סתימות).

לא רשאים להשתתף: חולים שאינם מאוזנים תרופתית, כמו סוכרת לא מאוזנת, לחץ דם
לא מאוזן וכו', וכן נשים מיניקות או שהינן בהריון.

אין מניעה להשתתפות של אנשים מעשנים. יש להתחייב להשתתף במשך 3 שנים ולהתייצב
לבדיקת שיניים שתבוצע פעם בשנה על-ידי רופאים שישלחו למרפאתנו מחברת קולגייט.
תינתן אספקת מברשות ומשחות שיניים לכל התקופה.

כל מי שמעוניין להשתתף במחקר הזה מתבקש להתקשר לעובדות במרפאת השיניים או
להשאיר הודעה במענה הקולי שבמרפאת שיניים בטלפון מס' 8483.

ניתן גם להכניס פתק לתא הדואר הפרטי שלנו.

מוזמנים גם בנים ושוכרי דירות המעוניינים בהשתתפות.

ההרשמה תינעל בשבוע האחרון של אוגוסט.

ענת לב

תרבות ... תרבות ... תרבות ... תרבות ...

בליל שישי ה- 31.7.09 צפינו בסרט "שדה האפונים הירוקות". הייתה נוכחות רבה של אנשים, שיצאו נרגשים בסיימה של ההקרנה. לאחר ההקרנה נשארו מספר מצומצם של צופים לשיחה עם במאי הסרט יגאל תיבון. נגיד תודה לאמנון קוגלר על הקרנת הסרט.

בערב ט"ו באב, ישבנו בפאב ושרנו משירי האהבה של מאיר אריאל ביחד עם עמית ארבל, יותם זיו וחברים. נודה לצוות הפאב על האירוח החם ושיתוף הפעולה.

מה בהמשך:

ביום חמישי ה- 27.8.09 בשעה 17:00, בדשא ממזרח לחדר האוכל, נקיים הפנינג לכל המשפחה. "משחקי אדה" - משחקי שולחן מאתגרים ותחרותיים, משחקי ילדות, משחקי הרכבה, יצירה ועוד...

בסיום הפנינג נערוך טקס לילדים העולים לכיתה א'. כולם מוזמנים.

צוות תרבות - נורית ודפנה

77 שנים של תהילה

לבמה. הכאנו לה מראש "תעודת זהות" של הקיבוץ, ולפיה היא הנח"ת את הערב". למשל?

"היא וימנה לבמה את כל קבוצת הכדורסל שעלתה פעם לליגת העל. למרות שהיא הומינה את כל השחקנים היה רק אחד שעלה לשיר". היו קטעים מרגשים?

"היא העלתה את כל בני ה-70 פלוס, וביקשה מכל הקהל לקום ולשיר איתם. מדובר בחברים שייסדו את הקיבוץ או שנמצאים בקיבוץ שנים רבות וכל הקהל - כ-500 איש - עמד והריע להם. היה גם קטע שבני י"ב עלו עם הוריהם, ושרו יחד איתם את "עוף נזול חתוך את השמים". בסוף היא פצחה בשירי עם, ומלם החלו לרקוד יחד. אפשר היה לראות על האנשים שמחה בעיניים, ואם זה היה תלוי בהם, הם היו ממשיכים לרקוד עוד שעות".

אולי תמשיכו לרקוד עוד שעות? אולי תמשיכו עם ריקודי עם קר?

בוציים באופן קבוע? "ריקודי עם כבר יש, אבל אנחנו חושבים על מועדון זמר, שיארגן באופן קבוע שירה בציבור. קבלנו תגובות מאוד חמות וזה מאוד מחוק להמשיך. אנחנו עושות את זה בכיף, כי חשוב לנו לשמור על החזיון של הקיבוץ ועל מה שגדלנו עליו, כדי שיעבור הלאה לילדים שלנו".

ביום שישי, ה-10.7, ציינו בגבעת חיים מאחד 77 שנים לעלייה לקרקע. ביוזמתן של בנות הקיבוץ, נודית ברז, שמרכזת את התרבות בקיבוץ, גריסה לחגיגת המאורע שדהילה שרון. את החומנה המקר רית לאירוע, שעוצבה סטייל אנדי וורדול, עיצב

(בהתנדבות) עידן מרום וכן הקיבוץ. "בהשראה של מרילין מונרו של אנדי וורדול, שמתי שם את מגדל המים ואת הפסל של פנתס בצ'וביץ", שהם הסמלים המזוהים של הקיבוץ. הרע"ן היה להתכתב עם האמירה הירד עה של וורדול, שלכל בן אדם יהיו 15 רקות של תהילה במהלך חייו, ולקשר אותה ל-77 שנות התהילה של הקיבוץ. והתלבטת הייתה אם להאכיל בכפית ולכתוב את זה, או שאנשים יבינו לבד".

דסנה מרום איך הייתה החגיגה עצמה?

"הרעיון היה לחגוג את חג המשק באופן שבו כל אחד ימצא את מקורו להשתלב. כלומר, ששרון תגוה אבל שהערב יהיה בכוחות משותפים שלנו. היא העלתה לבמה אפי" לו ילדים מגיל תגן ששרו מקסים. חלק מהאנשים בחוד עוד לפני כן שירים, וחלק עלו באופן ספונטני

גבעת חיים מאחד

מתוך "הדף הירוק"

מלך טוב
לשרה ולאביק וייט
לניסואיה של רעות עם אטל
ברכות למשפחה

מלך טוב
לאילנה דביר
להולדת הנינה יעל
נכדה לאפרים וגורית
בת לנטע וברק
אחות לרוסי
ברכות למשפחה

למתנניסים לצה"ל
טל אליהו
אורי פרידמן
בשירות הצבאי תגלו
כי יש בכם יכולות ואיכויות.
צאו בשלום וחזרו בשלום
אנחנו כאן מחזיקים לכם אצבעות
וניפגש בשבתות.

ליוצאים לשנת שירות
יובל ברוש
עפרי לב
דניאל לוסטיג
גוני שחר
מאחלים לכם שנה מהנה
ומועילה לחברה בישראל
והצלחה במעשי ידיכם.

ועדת צעירים
ובית נבעת חיים

